

МАТИ ВЕСЕЛЯКА КАРЕЛСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живели някога дядо и баба. Те имали двама сина. По-големият, Тойво, бил работлив и послушен, само че много мълчалив и винаги намусен, затова го наричали намусения Тойво. По-малкият пък се казвал Мати. И той бил добър момък, ала за разлика от брат си, работел ли — песни пеел, разговарял ли — весело се смеел. На всичко отгоре свирел много майсторски на кантеле — такъв един инструмент със звънки струни.

Един ден намусеният Тойво отишъл в гората за дърва. Избрал една елха и почнал да я сече.

Събудила се Баба Меца:

— Кой вдига шум, та не ме оставя да спя?

Измъкнала се из бърлогата си и гледа: един момък сече елха, гората ечи, трески хвърчат на всички страни.

Ядосала се Баба Меца:

— Защо не ме оставяш да спя? Хайде, пръждосвай се по-скоро!

Па като го сграбчила с лапищата си, та като го раздрусала, куртката му се разпрала по всички шевове. Изтървал Тойво брадвата, прескамбичнал се три пъти и снега и паднал право в шейната. Изплашил се конят, хукнал и повлякъл шейната през пънове и трапища.

Върнал се намусеният Тойво без дърва, без брадва, с разпрана куртка, а самият той ни жив, ни умрял от страх.

Какво да се прави сега? Да се седи на студено в лютата зима — не може! Ето че тръгнал за гората Мати Веселяка. Взел брадвата и неразделната кантеле. Качил се на шейната и — дзън-дзън, тра-лала — пее Мати Веселяка и свири на кантеле.

Гледа — стои елха, от едната страна посечена, а под нея в снега лежи братовата брадва.

„Ехе, тая елха Тойво е сякъл, недосякъл! — рекъл си той. Аз пък ще я досека. Ама първом нека да си посвирия и попея. Така работата повече ще ми спори.“

Ето, такъв бил Мати Веселяка!

Седнал той на едно пънче, засвирил и запял — гората залюлял.

Събудила се Баба Меца. Измъкнала се из бърлогата.

Слушала, слушала, засърбели я нозете, сами заподскачали. Че като му друснала едно хорце, че като заревала:

— Хоп-троп, хоп-троп! Ух, ух, ух! Карай, момко!

Поиграла си Баба Меца добре. Съвсем се разсънила, минал и ядът.

Спрял свирнята Мати Веселяка. Отдъхнала си Баба Меца и му рекла:

— Ех, момко, научи ме да свиря на кантеле.

— Бива — отговорил Мати Веселяка и ѝ подал своята кантеле. Но мечите лапи били големи, дебели. Удря Баба Меца по струните, звън звъни, шум се вдига, никаква песен не излиза.

— Не! — рекъл Мати Веселяка. — Лошо свириш. Трябва да ти изтъня лапите и да ти изрежа ноктите.

Завел мечката при едно дебело дърво, разцепил го с брадвата и в цепката вмъкнал клин.

— Е, Бабо Мецо, мушни си лапичките в цепката да поизтънеят!

Мушнала си Баба Меца лапищата, Мати ударил клина с брадвата и той отхвъркнал. Стиснало дървото мечите лапища, Баба Меца реве, та се къса, а Мати Веселяка примира от смях:

— Търпи, търпи! Да ти поизтънеят лапичките.

— Олеле! Не искам да свиря на кантеле! — реве Баба Меца. — Опустяла ти свирнята и играта! Пусни ме да си ида!

— А ще плашиш ли хората? Ще ги пъдиш ли от гората?

— Няма вече! Ще бъда кротка и добра, пусни ме!

Вкарал Мати Веселяка клина в цепката. Измъкнала си Баба Меца лапищата и си плюла на петите.

А пък Мати Веселяка натоварил шейната с елхови дърва, качил се и я подкарал към къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.